

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקי

ערב ש"ק פ' ויקהל-פקודי, פ' החודש,
ז"ך אדר, מברכים החודש ניסן ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ב להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן הלוי ב"ר דוד הלוי ע"ה גינזבורג

נפטר בפורים ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת עלקא בת רייזל תחי'

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו גינזבורג

מה שלא פקד משה רבינו ב"פקודי המשכן"

בקשר עם פ' השבוע, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שאלות המניחים בשיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פ' החודש ה'תשמ"ג
(הקטע המדובר נדפס ב'התוועדויות' תשמ"ג ח"ב ע' 1129 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בתחילת שאלתם תיקן כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: שהיו עשויים מִכֶּסֶף מזהב. על שאלתם הראשונה "לא תפסנו", כתב כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א: **וראה ראב"ע ר"פ פקודי**. אח"כ סימן את התיבות "כקושיית הכי"ק [הכלי יקר] שם" וכתב בצדס: **קושיא שאינה שייכת כלל להמדובר בהתועדות**. בהמשך, על מה שכתבו "ובמילא בא אותם על האפוד והחושן", הקיף כ"ק אד"ש מה"מ תיבת "ראו" וסימן ? ולידו כתב:

הרי עשיית האפוד והחושן הי' אחרי חשבון זה!!

בסוף הדף, על מה שכתבו "ולכאורה, כבר פירש זאת רש"י" כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **לא פירש כ"א הודיע**.

בהמשך לאחרי ציון המראה-מקום כתב:

המגדלת הקושיא למה לא נכלל בנחשת התנופה בפרט לפרש"י שם שהי' חביב ביותר.

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

●

ולעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש"

יה"ר שקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

איך להיות בגאולה עוד בזמן הגלות

עיי"ז שמיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות הוא מתכוון ומבקש גאולה אמיתית והשלימה ● "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", והיות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", והמחשבה תחלה שלו נמצאת במקום הגאולה, אזי שם הוא נמצא – בגאולה האמיתית והשלימה! ● ובמילים פשוטות: כאשר יהודי "במחשבה תחלה" שלו חושב וטוען שרצונו במשיח עכשיו תיכף ומיד – פוסק הבעש"ט: "שם הוא נמצא" - בגאולה האמיתית והשלימה! ● קטעים משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ג – בלתי מוגה, תרגום חפשי הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"*

ולכאו' הרי שבת זו היא לפני ר"ח ניסן (ו"החודש הזה" עדיין אינו באופן גלוי), אעפ"כ קוראים פרשה זו כבר בשבת שלפני ר"ח ניסן, ומכך אנו רואים שבשבת זו ישנו כבר הענין בגלוי.

ב. בפ' החודש ישנו ענין נפלא הקשור למעלתם של בני ישראל ולגאולה:

עה"פ "החודש הזה לכם גו'" אומר המדרש⁵: "משבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים (ומצד זה תשרי הוא החודש הראשון), וכשבחר ביעקב ובניו [שזוהי כוונת הבריאה – בראשית – בשביל ישראל]⁶, יעקב ובניו] קבע בו ר"ח של גאולה

וראה פרש"י בא שם.
5) שמור"ר פט"ו, יא.
6) בראשית א, א ובפרש"י.

א. שבת זו היא לכל לראש ש"פ החודש, מכיון שבזה ישנו חידוש, הוספה ושינוי לגבי שאר השבתות (כמוכח מקריאת המפטיר וההפטורה [..]), ובפשטות קוראים פ' החודש בשבת זו בגלל קביעותה לפני' "החודש הזה"² – ראש חודש ניסן³.

זאת-אומרת, אף ש"החודש הזה" מורה על ענין של גילוי, "מראה באצבעו ואומר זה"⁴ –

* סעי' א-ד הם חלקים בלבד מהמובא בסעי' א-כג בהנחה. סעי' ד-ה הם קיצור ותמצית מסעי' יג-כ בהנחה (מפאת קוצר היריעה). מסעיף ה' ואילך הוא תרגום חופשי מהמשך השיחה שם. המו"ל.

1) ובמקרה שפסח חל בשבת קוראים פר' החודש בשבת ר"ח ניסן
2) בא יב, ב.
3) פרש"י עה"פ.
4) ל' חז"ל – שמור"ר ספכ"ג. רש"י תענית לא, סעי"א.

ההתנגדות לחסידות היום אינה אמיתית אלא רק נסיון

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעינות.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כזו בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפי' גוים להבדיל, שכאשר אומרים על מישהו שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כזו מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין¹, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצות!... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בידיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות².

במילא, יכולים להפיץ את המעינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני רויחי.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תש"כ - בלתי מוגה)

(2) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 264-66.

(1) קידושין לה, א.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל** בן **יוסף ארי' לייב** ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' **יצחק** ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

הוראה מחיבורם של פרשיות אלו יחד, עד שהופכים להיות פרשה אחת – ויקהל-פקודי.

מובן שישנה גם הוראה מכל פרשה בפני-עצמה, שהרי לפעמים הפרשיות נפרדות. אך כיון שבשנה זו הם מחוברות כנ"ל, אזי מודגשת יותר ההוראה משתיהן יחדיו, הוראה הנלמדת בעיקר ובהדגשה בשבת ובשנה זו, וממנה לוקחים כח לעבודה בכל הזמנים ובכל השנים, וכדלקמן.

ה. גם אחד כזה ש"לא ידע מאי קאמר" יודע ששם הפרשה הוא "ויקהל פקודי", ומכך לומד את ההוראה בפשטות:

הפירושו⁷ הפשוט ב"ויקהל" הוא – התקלות של ריבוי דברים באופן שנעשים דבר אחד ומציאות אחת של קהל.

וכאשר קוראים בתורה פ' ויקהל הוא לומד מכך את ההוראה בפשטות, שללא הבט על החילוקים שישנם בין בני-ישראל – צריך להיות "ויקהל", היינו, שיש להקהיל ולאחד את כל בני" באופן דקהל אחד, שיהיו כולם מציאות אחת, מ"דאשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך ושואב מימך"⁸.

וזאת מבין איש פשוט בפשטות, שכאשר קוראים בתורה פ' "ויקהל", הרי זה זמן מסוגל שמקבלים בו כחות מיוחדים (לכל הזמנים) כדי לעסוק ב"ויקהל".

אמנם "פקודי" הפירוש לספור, דהיינו, שישנם ריבוי ענינים נפרדים שנשארים נפרדים ולכן יש צורך לספורם. ולאידך גיסא, עצם הדבר שסופרים אותם מורה על צד השווה שישנו ביניהם.

[זאת-אומרת, שבפ' "פקודי" יש שני קצוות: מצד אחד זה מורה על ריבוי דברים נפרדים, ולאידך הם אינם נפרדים לגמרי אלא כולם מאותו סוג, כנ"ל.

(7) בהבא לקמן ראה גם לקו"ש חכ"א ע' 250.

(8) נצבים כט, ט-י. וראה לקו"ת ר"פ נצבים.

שבו נגאלו ישראל ממצרים ובו עתידין ליגאל".

ובזה רואים ענין נפלא בפ' החודש, "החודש הזה":

בפשטות לומדים שההפלאה ד"החודש הזה", חודש ניסן, מתבטאת בכך שזהו חודש הגאולה "שבו נגאלו ישראל ממצרים", ולכן צוה משה רבינו לבני ישראל להביא קרבן פסח (כמסופר בפ' החודש) בתור חלק מחג הפסח, ועקב כך חוגגים אנו את חג הפסח בכל שנה ושנה.

אולם ממדרש זה אנו למדים הפלאה אחרת לגמרי בפ' החודש: גאולתם של בני ישראל ממצרים היא רק תוצאה מענין אחר נעלה יותר – "בחר (הקב"ה) ביעקב ובניו", ורק כתוצאה מבחירה זו "קבע בו ר"ח של גאולה!"

כלומר, ההפלאה האמיתית של חודש ניסן היא שבו "בחר (הקב"ה) ביעקב ובניו", וזה הביא את ענין הגאולה – לא רק גאולת מצרים (כפשטות הענין), אלא גאולה בכלל, עד לגאולה העתידה (כמובא במדרש).

ג. [. וההוראה מכך למעשה בפועל:

כאשר יהודי נמצא בשבת פ' החודש, ועומד בפשטות בהתפעלות מכך שהנה נכנסים עתה לחודש הגאולה, אומר לו המדרש – ההתפעלות האמיתית בשבת זו צריכה לבוא מכך שהקב"ה "בחר ביעקב ובניו" שהם נעלים יותר מענין הגאולה, ורק כתוצאה מכך נעשה עתה חודש הגאולה.

זאת-אומרת, ככל שגדולה ההתפעלות מכך שזהו חודש הגאולה, צריכה להיות התפעלות גדולה יותר מהענין ד"בחר ביעקב ובניו" שממנו בא כל הענין דחודש הגאולה!

ד. נוסף לזה, שבת זו היא גם שבת פ' ויקהל-פקודי. והיות שהשנה נקבע ע"פ תורה שפרשיות אלו מחוברות, על כן יש ללמוד

סיבת הדיבור על הגאולה

מתעוררת השאלה: מהי תועלת הדיבור בכל זה – לאחר ששכר דובר בזה פעמים רבות, התועדות לאחר התועדות כו', וללא הזזה כלל, עד כדי כך, שלא נגע ולא פגע!?!...

מדברים ללא הרף ע"ד הגאולה – כמפורש בתושב"כ ותושבע"פ, ובלשון הרמב"ם "שכל הספרים מלאים בדבר זה", ומדגישים ש"כלו כל הקיצין", עד לקץ האחרון שנתגלה ע"כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה "לאלתר לגאולה" – וללא כל תועלת!

[. .] והמענה לזה – ע"פ פס"ד הרמב"ם שע"י קיום "מצוה אחת", "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ובמילא, יתכן שדיבור זה גופא יהי' ה"מצוה אחת" שע"י תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

ועוד וג"ז עיקר – ובהקדמה: אי משום הא (שעצם הדיבור בזה יהי' ה"מצוה אחת" שתביא את הגאולה) – יכולים להסתפק במחשבה בלבד, שהרי גם מחשבה טובה היא מצוה כמו דיבור טוב, וא"כ, כוונת הדיבור בזה היא – שמא כולי האי ואולי יפעלו הדברים על מישהו מהשומעים, שיתחיל לעשות משהו, ויעורר עוד כמה וכו'.

(והוסיף בחיך מר:) אינני "תמים" כל כך לחשוב שבפעם הזו יפעלו הדברים את פעולתם... אבל, מכיון שמדובר אודות ענין של פיקוח-נפש, הרי, חובה לעשות את הכל גם על הספק וספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות! ולכן, ממשיכים לדבר בזה מתוך עקשנות כו', שמא כולי האי ואולי יפעלו הדברים את פעולתם.

(משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פרשת החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

"שאלה" על הרמב"ם

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאו", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התרי"ג מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים ("מאטערן אידן") ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לדורות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבורך ועבור כל העולם!!

(משיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

משיח לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – "אלה פקודי המשכן"?

כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – "אלה פקודי המשכן"? תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי...! על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?... על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים...! (תרגום חפשי משיחת ש"פ פקודי, מבה"ח אדר שני ה'תשכ"ז – בלתי מוגה)

עד"ז ישנם גם בפי "ויקהל" ב' קצוות: מצד אחד "ויקהל" מורה על ריבוי דברים שיש לאחדם, ולאידך – מאחדים אותם באופן שנעשים קהל אחד.

אלא שב"ויקהל" מודגש בעיקר איך שהם נעשים דבר אחד, קהל אחד, ואילו ב"פקודי" מודגש בעיקר שישנם דברים יחידים (אך מאותו סוג)

מכך מובנת ההוראה בפשוטות מ"פקודי": כל אחד מבני ישראל בתור יחיד, אדם בפ"ע עם תכונות משלו – ללא הבט על מעמדו ומצבו – נמנה באופן שוה באותו המנין עם הגדול ביותר בבני ישראל!

אח"כ באה ההוראה מקביעות שנה זו שבה פ' ויקהל-פקודי מחוברת לפרשה אחת – ששני העבודות ("ויקהל" ו"פקודי") צריכות להעשות בבת אחת, למרות שהן הוראות נפרדות והפכיות, אעפ"כ, מאחר שהתורה מצוה לעשותם יחד הרי בודאי שביכולתו לקיים את ההוראה מב' הקצוות ד"ויקהל" וכן מב' הקצוות ב"פקודי" – בבת אחת, וכדלקמן.

1. עדיין צריכים להבין את הקשר בין ההוראה הנ"ל מפ' ויקהל-פקודי עם ההוראה הנ"ל דפ' החודש (ש"קבע בו ר"ח של גאולה" בא כתוצאה מ"בחר ביעקב ובניו").

והביאור בזה:

למרות שתכלית השלימות הוא "בחר ביעקב ובניו" שמביא את ענין הגאולה – אעפ"כ כל הענינים, גם בעבודת האדם, צריכים להיות בסדר מן הקל אל הכבד:

ראשית מתחילים מבריאת העולם – "בחר הקב"ה בעולמו" המביא ל"קבע בו ראשי חדשים ושנים", ולאחמ"כ (כ"ב דורות לאח"ז) – "בחר ביעקב (ובניו)" הגורם את ענין הגאולה.

ואף שתכלית השלימות ("בחר ביעקב

ובניו" המביא את הגאולה) הוא באין-ערוך נעלה יותר ממה שלפנ"ז, עד שהדרגות שקדמו לכך הם בבחי' גלות ביחס לגאולה – למרות זאת הולכים מן הקל אל הכבד, והסיבה לזה – משום שהעלי' לדרגה נעלית עד לתכלית השלימות אינה שוללת לגמרי את הדרגות שקדמו לה, כלומר, לא מתנתקים לגמרי מהמדרגות שלפנ"ז – אלא משתמשים גם בשלב התחתון כדי להגיע לשלב יותר עליון.

ובסגנון אחר: לכל שלב, החל מהשלב הראשון, ישנו צד השוה בינו לבין השלב הכי עליון. וכאשר עוברים משלב תחתון לעליון, לוקחים את הצד השוה הנ"ל וממנו מקבלים כח לעלות מעלה מעלה, עד לתכלית השלימות – "בחר ביעקב ובניו" המביא את הגאולה.

[. .] עד"ז בנוגע להוראה הנ"ל המשותפת לב' הפרשיות "ויקהל פקודי" – שזוהו סדר מן הקל אל הכבד: תחלה ישנו הענין ד"ויקהל" בפ"ע, אח"כ "פקודי" בפ"ע, ולאחר-מכן תכלית השלימות – שניהם יחד בבת אחת. אך גם כשאוחזים בשלב נמוך יש צד השוה בינו לבין השלב הכי עליון, וממנו לוקחים ומקבלים כח להתעלות לדרגה ד"ויקהל פקודי" ביחד.

2. [נשאלת השאלה:] כיצד יתכן שלשלב הכי תחתון יהי' צד-השוה עם השלב הכי עליון – הרי הם באין-ערוך זה לזה (כלומר, הענין ד"בחר ביעקב ובניו" שמביא את הגאולה הוא באי"ע לגמרי לגבי הענינים שלפנ"ז, וכן בענין "ויקהל פקודי")?

[והביאור הוא:] עי"ז שלכתחילה, תיכף בתחילת העבודה בשלב הכי תחתון, הכוונה היא להגיע לשלב הכי נעלה – תכלית השלימות. ולכן כבר מיד בשלב הכי תחתון, נעשית הפעולה הראשונה באופן אחר לגמרי, שניכר בה כיצד היא מוליכה לשלב הכי עליון:

אם בתחלת העבודה חושבים רק על השלב הראשון (ולא על המטרה הסופית) – נעשית הפעולה הראשונה באופן מצומצם לפי הכוונה שהיתה לו בעשייתו, ואזי נעצרים שם ולא מתקדמים; אבל כאשר העבודה נעשית באופן ד"סוף מעשה במחשבה תחלה"⁹, ובמחשבה גופא – בתחלת המחשבה¹⁰, מתוך כוונה להגיע לתכלית השלימות – אזי מיד הפעולה הראשונה היא באופן אחר לגמרי, נעלה יותר, מכיון שעושה זאת בידעו שזה מביא ל"סוף מעשה", לתכלית השלימות, במילא עשייתו היא באופן נעלה שיביא לתכלית השלימות.

לדוגמא: כאשר כוונתו היא להשיג מנה בלבד, פעולתו הראשונה מיד אינה נעשית בחיות ובתוקף כל-כך כפי שהי' אילו כוונתו ("סוף מעשה במחשבה תחלה") להשיג מאתיים או ד' מאות ויותר – שאזי פעולתו הראשונה היתה נעשית בהרבה יותר תוקף וחיות, מכיון שרצונו להגיע לענין נעלה יותר.

וכפי שאומר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכאשר הכוונה מלכתחילה היא לקבל "פערל-גרופן" [= גריסים בצורת פנינים] במרק – מקבלים זאת בלבד; משא"כ אם מתכוונים מלכתחילה לקבל מחרוזת פנינים על הצואר, 'נאו לחייך בתורים צואריך בחרוזים'¹¹ – מקבלים את הפנינים האמיתיות.

היות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", וה"מחשבה תחלה" שלו היא להגיע לתכלית השלימות – לכן בכל השלבים, החל מהשלב הכי ראשון והכי תחנות, ישנו צד השווה עם השלב הכי עליון (תכלית השלימות), ולוקחים את הצד השווה הנ"ל ומקבלים ממנו כח להגיע לשלב עליון יותר עד לתכלית השלימות.

ועד"ז גם מובן בנוגע ל"זיקה לקודי" ובנוגע לגאולה העתידה:

ב"זיקה" ובגאולה ישנם כמה-וכמה אופנים ודרגות, עד לתכלית השלימות בזה. וכאשר "סוף מעשה במחשבה תחלה", היינו, שתיכף בתחלת העבודה מונחים כבר בכוונה ורצון להגיע לתכלית השלימות ד"זיקה" והגאולה – אזי גם תחלת העבודה נעשית באופן אחר לגמרי, באופן שיש לה צד השווה עם תכלית השלימות, ולכן לוקחים ומקבלים כח גם מהשלב התחנות בכדי להגיע לתכלית השלימות.

[. . .] ובענינו:

כאשר יהודי מיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות, מחשבתו ("במחשבה תחלה", ובמחשבה גופא – בתחלת המחשבה) וכוונתו הם להגיע לדרגה הכי נעלית בגאולה, גאולה האמיתית והשלימה ולביהמ"ק השלישי – תכלית השלימות בביהמ"ק הקשורה לתכלית השלימות בקהל – "קהל גדול ישו בו הנה"¹² – הרי זה גופא נעשה הכנה לגאולה האמיתית והשלימה, ואזי ישנו צד השווה בין הדרגה שבה אוחזים (גם אם זה השלב הראשון בתחלת העבודה) לגאולה האמיתית והשלימה. וכיון שכך, ברור הדבר שכבר בתחלת עבודתו מגיע (בסדר מן הקל אל הכבד) לדרגה הנעלית ביותר בגאולה, משום שלוקח את הצד השווה ומקבל ממנו את הכח להתעלות מעלה עד להגיע לגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

ח. וזוהי ההסברה למדובר כמ"פ, שכאשר יהודי עושה את עבודתו עוד בהיותו בגלות, נוגע שיחשוב על כוונתו בזה [להגיע לגאולה האמיתית והשלימה], וגם בגלות יש לתבוע את הגאולה – לדרוש משיח עכשיו, היות וכאשר "במחשבה תחלה" מבקשים את

ל"ביזעס" יש לו זמן, לקריאת עיתון יש לו זמן וכו', אך כשזה מגיע להפצת המעינות – אין לו זמן! הוא גביר גדול ובשבילו מספיק לקרוא לשני ושהשני יאמר לשלישי שצדיכים לעסוק בהפצת המעינות... די לו בזה, אבל שהוא עצמו יעסוק בהפצת המעינות – לא לשם כך הוא הגיע הנה!

עליו לדעת, שלא הביאו אותו לארצות הרוחה בשבילו, אלא הכוונה בזה – כדי שיתוסף בדירה לו ית', עי"ז שיעשה קל-וחומר: אם בהיותו שם קיים את התורה מעוני, הרי עאכו"כ שעליו לקיימה מעושר⁵, במילא עליו לדעת, שהכוונה במה שהוציאוהו משם היא כדי שיעסוק כאן בהפצת המעינות יותר מכפי שעסק שם.

ד. וזוהי ההוראה מענין עשיית יריעות העיזים: עליו לדעת שכל דבר שהקב"ה נותן לו, הכוונה בזה לעשות דירה לו ית'. וכידוע הסיפור עם חסיד של אדמו"ר הזקן (נדפס בהתמים⁶), שכאשר הרויח במסחרו יותר מהרגיל, ידע בוודאות שהכסף לא מיועד אליו אלא תיכף יבוא ה"משולח" של הרבי, ועליו לתת לו את הכסף כדי שיביא זאת לרבי. הוא ידע שאם הרויח במסחרו באופן בלתי רגיל, בודאי שעליו למסור זאת לרבי.

– ישנו שליח של כ"ק מו"ח אדמו"ר, הנמצא בתוך כל חסיד שלו, ודוחף אותו ("ער טורקעט אים"), ובאם הוא נרדם אז הוא בא אליו בחלום, וטוען כלפיו: **מה עשית היום, אתמול ושלשום, בשביל הפצת המעינות!**

וזאת יש לדעת: כל דבר שהקב"ה נותן הכוונה בזה היא לעשות דירה לו ית', רק היות והקב"ה הוא טבע הטוב להטיב, אזי משתלשל מזה "שיריים" גם בעניניו הפרטיים, שעני"ז שנותן "חמישית לפרעה"⁷ – "דבי" אתפריעו כל נהורין⁸, נהי' "ארבע הידות יהי' לכם"⁷. זאת-אומרת, בקדושה זהו באופן "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁸, משא"כ בעניני העולם אין זה "אתפריעו" וכו' אלא רק "ארבע הידות", אבל העיקר בזה הוא מה שמוסר לקדושה. וכמבואר במדרש⁹ שלא נברא הזהב אלא בשביל ביהמ"ק, רק שבשיריים וכו' משתמשים גם כל העולם.

ולכאורה יכול לטעון, מאחר ונותן חומש לצדקה, מדוע עליו לתת יותר? ובפרט שהיצר הרע בא ואומר לו שאמנם מצידו לא איכפת לו ומסכים שיתן, אבל הרי עי"ז יהי' חסר לבני ביתו... – בדברים אחרים הוא מעיק לבני ביתו עבור טובת עצמו, וכאן פתאום הוא אומר שמה שיהי' חסר לעצמו לא מפריע לו, מה כן מפריע לו – שיהי' חסר לבני ביתו... אזי ע"כ אומרים לו שהכוונה היא לא בשבילו, אלא לעשות דירה לו ית'.

ובכל דבר יש למצוא מה יתוסף עי"ז במשכן, עד שלוקחים "עז" שובבה ועושים ממנה יריעות, שמישיח ישתמש בהם לבית המקדש.

(קטעים משיחת ש"פ ויקהל ה'תשל"ו – בלתי מוגה)

5) ע"פ אבות פ"ד מ"ט.

8) זח"א ר', א.

6) ראה סה"ש קייץ ה'ת"ש עמ' 212. וש"נ.

9) שמות רבה ר"פ לה.

7) בראשית מז, כד.

מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

9) פיוט "לכה דודי".

10) תו"א ותו"ח ר"פ ויגש. ועוד.

11) שה"ש א, י.

12) ירמ' לא, ז.

אם הוא נרדם - בא אליו שליח מהרבי בחלום...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על-הפסוק¹ "וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בדחמה טוו את העיזים", מפרש רש"י מהי הכוונה "טוו את העיזים": "היא היתה אומנות יתירה, שמעל גבי העיזין טווין אותם". והנה, פסוק זה בא בהמשך לכתוב שלפניו² "וכל אשה חכמת לב ביד' טוו". וזאת בא הפסוק להוסיף, אשר היו נשים ש"נשא לבן אתנה בדחמה", כלומר, הן לא היו סתם "חכמת לב", אלא "נשא לבן אתנה בדחמה", הן היו חכמות יותר (מה"חכמת לב" שבפסוק הקודם) במלאכת הטווי, ולכן היתה הטווי' באופן ש"טוו את העיזים".

ב. [. . .] ההוראה מפירוש רש"י בפנימיות הענינים, תובן בהקדים שאלה כללית בפרשתינו: לכאורה אינו מובן, לשם מה נוגע לנו סיפור עשייתם של יריעות העיזים וכו', הרי זה הי' פעם אחת בלבד - במשכן, ויותר לא הי', גם לא בבית המקדש השלישי (שאותו בכלל לא יצטרכו לבנות, כי הוא בנוי ועומד מוכן וכו')³?

אלא כדי ללמדנו הוראה: כשם שהנשים אשר "נשא לבן אתנה בדחמה" הבינו, שהיות והקב"ה נתן להן כשרון מיוחד שאין לנשים אחרות, התכלית שלשמה ניתן להן ענין זה היא בשביל המשכן

- ולכן, למרות שלא נצטוו לעשות אומנות יתירה, אך בידען שיש להן ענין מיוחד - חכמה יתירה על כולם, ושהכוונה בזה כדי שיתוסף משהו בהמשכן, על-כן הן הלכו וחיפשו מה להוסיף במשכן ע"י חכמתן היתירה, עד שנפלה להן ההמצאה ד"טוו את העיזים" -

כך כאשר אדם מרגיש שהקב"ה נתן לו ענין מיוחד שאין לשני, בודאי שאין הכוונה בזה עבור עצמו בלבד, אלא כדי שיתוסף בהמשכן - לעשות מהעולם דירה לו ית'.

וכפי שרואים אצל הנשים שהיתה להן חכמה יתירה, הרי הי' ביכולתן לנצל זאת לעניניהן הפרטיים: לבשל ארוחה טעימה, לקנות שמלה יפה ביותר - אמנם שמלה ע"פ שו"ע ללא שעטנז, אך כיון שיש לה חכמה יתירה היא יכולה לבחור שמלה יפה - או לדעת איזה שטיח לקנות וכיצד לשים אותו בבית [ואח"כ תוכל להראות לכל השכנים שהבית שלה הוא יוצא מן הכלל ("איזו ניט שייכות צו זאָגן")... - "חכמת נשים בנתה ביתה"]⁴;

וע"כ באה ההוראה הנ"ל שהנשים חיפשו כיצד להשתמש בחכמתן כדי להוסיף במשכן, ולכן הן לא רק לקחו מהעיזים חלב לארוחת בוקר או ארוחת צהריים, אלא "טוו את העיזים" ועשו מכך יריעות למשכן.

ג. עד"ז גם בנוגע ליהודים שהגיעו מעבר למסך הברזל (רוסיה) - כפי שנקרא), אשר מתוכם ישנם כאלו שבהיותם שם עסקו בהפצת המעיינות במסירות נפש וכו', ולאחמ"כ כשהגיעו לארצות הרווחה, היכן שאין שום מניעות לקיום תורה ומצוות בהרחבה, כבר אין להם פנאי לעסוק בהפצת המעיינות!

(1) פרשתנו לה, כו. שם כה.

(3) ראה תנחומא ס"פ פקודי. זח"א כח, א. רש"י ותוס' שוכה מא, סע"א. וראה לקו"ש ח"א ע' 98. משלי יד, א.

תכלית השלימות דגאולה - לא דרגא תחתונה בגאולה (כבזמן בית ראשון ושני) אלא - גאולה האמיתית והשלימה, ומבקשים זאת כמו שצריך לבקש - אזי מקבלים עי"ז את ה"סוף מעשה (שהי') במחשבה תחלה" - גאולה האמיתית והשלימה.

ויתירה מזו:

עי"ז ש"סוף מעשה במחשבה תחלה" - שמיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות הוא מתכוון ומבקש גאולה אמיתית והשלימה ו"קהל גדול ישובו הנה" (תכלית השלימות בקהל) - אזי כבר עכשיו (בזמן הגלות) יש לו את הגאולה האמיתית והשלימה ואת ה"קהל גדול"!

- כמובן גם מלשון הכתוב "קהל גדול ישובו הנה", כלומר, שעוד לפני הגאולה ישנו ה"קהל גדול", והחידוש לעתיד-לבוא יהי' שה"קהל גדול - ישובו הנה". כך כתוב בירמי' (היכן שמובא פסוק זה), ועאכו"כ כפי שהענין הוא מצד ישע'י הנביא מל' ישועה¹³, מנבא נבואת הגאולה (משא"כ ירמ'י)¹⁴ -

וכידוע תורת הבעש"ט¹⁵ ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", והיות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", והמחשבה תחלה שלו נמצאת במקום הגאולה האמיתית והשלימה, אזי **שם הוא נמצא** - בגאולה האמיתית והשלימה!

[ובמילים פשוטות: כאשר יהודי "במחשבה תחלה" שלו חושב וטוען שרצונו במשיח **עכשיו** תיכף ומיד, ובכל רגע ורגע רצונו במשיח מיד באותו הרגע ללא שום דחי' למחר או אפי' לרגע אחד וכיו"ב ח"ו, אלא מיד **באותו** הרגע חושב על משיח וחפץ בו;

(13) פרש"י ומצו"ד ישע"י מט, א. וראה אוה"ת נ"ך (כר' ב') ריש ע' א'נט.

(14) ב"ב יד, ב. וראה זח"ב קט, סע"ב. קה"ר בתחילתו. ועוד.

(15) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. וש"נ.

ואפילו בשבת אינו עורך שום חשבונות כיצד יבוא משיח, דלכאורה ישנו ענין התחומין וכו'¹⁶, ואינו חושב מה הי' עם אלי' הנביא בערב שבת¹⁶ - לא משום שאינו בקיא בגמרא¹⁶ או בכל הפרטים בזה - אלא כיון שאינו עורך שום חשבונות ורוצה משיח **עכשיו** תיכף ומיד -

פוסק הבעש"ט: **"שם הוא נמצא"** - בגאולה האמיתית והשלימה!

ומביא ע"כ ראי' מהפסוק¹⁷ "שרפים עומדים ממעל לו", ואח"כ באים האחרונים¹⁸ ומוסיפים שזהו דין פשוט בהל' עירובין¹⁹, שבמקום שדעתו של אדם - שם הוא מקומו בנוגע לעירוב תחומין.

ט. ויה"ר שברגעים האחרונים בגלות יעשו את העבודה באופן הנ"ל, מתוך כוונה ומחשבה על הגאולה האמיתית והשלימה,

וזהו הקשר עם "בחר ביעקב ובניו", שכתוצאה מכך באה הגאולה (כמדובר לעיל) - וכל זה צריך להיות קשור באהבת ישראל לכל יהודי, שהרי הקב"ה בחר בכל יהודי ולכן בא ענין הגאולה (קבע בו ר"ח של גאולה"),

עד שבקרוב ממש תבוא הגאולה בפשטות למטה מעשרה טפחים, ו"קהל גדול ישובו הנה" - כל יהודי ללא שום חילוק, ויבנה ביהמ"ק השלישי, "מקדש אד' כוננו ידיך",

"ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים"²⁰, בשמחה גדולה ושמחת עולם.

(16) עירובין מג, ב.

(17) ישע"י ו, ב.

(18) לקו"ש ח"ח ס"ע 348 בהערה. ח"כ ע' 426. ועוד.

(19) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סת"ח.

(20) ברכת "אשר גאלנו" בסדר ההגדה (מפסחים קטז, ב (במשנה)).

סבלו של מלך המשיח

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. [.] בזה גם תובן מעלתו של משיח, עליו נאמר¹ "חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם גו' והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו":

משיח עומד ביחד עם בני ישראל ומשתמש בכל עניניו בכדי לסייע לבני כפי שהם **במצבם**, שלכן אומרים "הוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו" מכיון שהוא נמצא ביחד עם בני לעזור להם במצבם, עד לכח הדיבור שבפה – לנצלו לאמירת נגלה וחסידות לכל בני, כשם שראו זאת אצל בעל ההילולא,

וכפי ששאלו² את כ"ק מו"ח אדמו"ר: רבי, אפילו אם יש איזה טענות אליכם ורוצים להעניש אתכם – מדוע צריכים להשתמש בעונש לענין הדיבור דוקא? הרי זה ענין שהשתמשתם בו כל חייכם להפצת היהדות במסירת נפש בממונו ובנפשו, והצלחתם בזה ועשיתם לו ית' דירה בתחתונים, ומדוע העונש צריך להיות בענין שלגמרי מסרתם אותו להקב"ה?

אלא זהו הענין ד"חלינו הוא נשא", כפי שהי' אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובדוגמת דברי הגמ"י³ על משיח שהוא "יטיב ביני עניי סובלי חלאים . . שרי חד ומתיר חד", היינו שבכל פעם קושר רק פצע אחד ולא שניים – כדי שכאשר ישראל יעשו תשובה "ומיד הן נגאלין"⁴ יוכל משיח לבוא מיד בלי להתעכב אף רגע מיותר; ולכאורה איך מגיעים פצעים למשיח?

אך הענין הוא ש"עמו אנכי בצרה"⁵: כמו שכל היהודים סובלים כך גם משיח סובל, ולא בענינים שאצלו הם נחשבים לסבל ("א מאטערניש"), אלא בענינים שאצל יהודי פשוט נחשבים לסבל, שהרי ישנם אנשים כאלו שאין להם שום שייכות לרוחניות, ואצלם תופס מקום רק מה שרואים בגשמיות, וגם איתם צריך להיות ביחד במצבם⁶.

הגם שישנו הענין דעבודת פרך ברוחניות – "בחומר דא ק"ו ובלבנים דא לבון הלכתא"⁷ כמובא בתורה אור⁸, אעפ"כ כיון שישנם כאלו שאינם יודעים מכל הענין הזה, וגם אם

(* השיחה מובאת בקשר עם קביעות שבת זו בימי החודש – כ"ז אדר. חלקה הראשון נדפס ב"יחי המלך" תנה ע' 3 ואילך.

ולהעיר שאמירתה הי' שבע לאחר (ובקשר עם) סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו בערב יו"ד שבת תשל"ע י"כ אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

(1) ישע"י נג, ד-ה. עוד ע"ז ראה בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 491 ואילך.

(2) הבא לקמן ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 292 ואילך.

(3) סנהדרין צח, א ורש"י. וראה סה"ש תנש"א שם ע' 496-7.

(4) רמב"ם הל' תשובה פ"א ה"ה.

(5) תהלים צא, יד.

(6) ראה סה"ש שם: "ומדגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע (סנהדרין צח, ב ופרש"י) – "מצורע של בית רבי", ש"יטיב ביני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמש"ח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [.] ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות".

(7) זח"ג רכט, ב.

(8) ר"פ שמות (מט, א). וראה תו"ח שם (קלא, ב). אה"ת שם (ס"ע ז' ואילך).

יודעים אינם מבינים כיצד מתייגעים בקל-וחומר – הם יודעים שצרה פירושה דוחק בפרנסה או פצע כפשוטו, הנה גם להם מראה משיח ש"עמו אנכי בצרה".

וזוהי מעלתו של משיח שהוא עומד ביחד עם כל בני ישראל במעמדם ומצבם.

ה. זוהי גם הוראה לכל אחד ואחד:

עם מי שרק נפגשים, צעיר או זקן, איש או אשה – יש לפעול איתו כפי שעומד במצבו הוא.

ועי"ז יוצאים ממצרים, ש"כל הגלויות נקראו ע"ש מצרים"⁹, ובאים לגאולה העתידה עלי' נאמר¹⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", היינו שאפילו לגבי מצרים יהיו אלה פלאות,

וזה יהי' בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש, ו"שמחת עולם על ראשם"¹¹!

(משיחת ש"ש 9 בשלח, י"ז שבט ה'תש"ל - בלתי מוגה)

(11) ישע"י לה, י. שם נא, יא.

(9) ב"ד פט"ז, ה.

(10) מיכה ז, טו.

העילוי דיום כ"ז אדר

ויה"ר שקבלת החלטות טובות בכהנ"ל תביא תיכף את השכר האמיתי – גאולה האמיתית והשלימה, ביום הש"ק זה, כ"ז¹¹⁰ אדר ה'תש"נ.

(110) להעיר מהעילוי דיום כ"ז – אותיות "זך", כולל גם זיכוך וברור וצירוף, כמ"ש בנוגע לזמן הגאולה "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים" (דניאל יב, יו"), אשר, שלימות הזיכוך והצירוף הוא עי"ז שמגלים כוונת הצמצום וההעלם דשם אלקים גופא.

ויומתק יותר – שיום כ"ז (זך) בא לאחרי יום כ"ו, בנימטריא הוי', היינו, שסדר העבודה הוא שתחילה נעשה גילוי שם הוי' (צמצום בשביל הגילוי), ולאח"ז מגלים כוונת הצמצום וההעלם דשם אלקים.

(משיחת ש"ש 9 ויקהל-פקודי, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תש"נ - מוגה)

מתוך ההשלמות לשיחה זו (בלתי מוגה):

וכאמור, ענין זה הוא בהדגשה יתירה בשנת נסים, ובפרט לאחר שכבר עברו כמה חדשים בשנת נסים, ועומדים כבר בסיום תקופת החורף, לאחר חודש כסלו, וימי החנוכה שבו, כולל גם זאת חנוכה שהוא בחודש טבת, "ירח שהגוף נהנה מן הגוף", ולאחרי חודש שבט (כולל ובמיוחד העשירי שבו), שמרמז על מ"ש "וקם שבט מישראל" ("זה מלך המשיח"), עד לכ"ז אדר – "זך", זיכוך וצירוף, "יצרפו רבים", עד ש"המשכילים יזהירו כזהר הרקיע", דקאי על כל חסיד וכללות החסידים, שעוסקים בלימוד והפצת פנימיות התורה, "בהאי חיבורא דילך כו", ועד ידם – כאו"א מישראל וכללות ישראל.

